

ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ

Ἄγνωστος—ξένος μέσ στην Ἀντιόχεια—Ἐδεσσηνὸς
γράφει πολλά. Καὶ τέλος πάντων, νά, ὁ λίνος
ὁ τελευταῖος ἔγινε. Μὲ αὐτὸν ὀγδόντα τρία

ποιήματα ἐν ὧ. Πλὴν τὸν ποιητὴ
κούρασε τόσο γράψιμο, τόση στιχοποιΐα,
καὶ τόση ἔντασις σ' ἑλληνικὴ φρασιολογία,
καὶ τώρα τὸν βαραίνει πιά τὸ κάθε τι.—

Μιά σκέψις ὅμως παρευθὺς ἀπὸ τὴν ἀθυμία
τὸν βγάζει—τὸ ἐξαίσιον Οὗτος Ἐκεῖνος,
ποὺ ἄλλοτε στὸν ὕπνο του ἄκουσε ὁ Λουκιανός.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Η ΠΑΡΘΕΝΙΑ

Μονάχος μου κλεισμένος στὸ κελί μου
Τῆς μοναξιάς δὲν εἶμαι τὸ στοιχείο.
Γιὰ τὴ ζωὴ τὴν πείνα πῶχει τὸ θεριὸ
Στὴ χειμονιά—ἔχ' ἡ Ψυχὴ μου.

Στὸ φίλημα νὰ σμίγεις τὴν πνοή μου
Θέλω, σὲ νιὸ κορμὶ παρθενικὸ
Κι ἡ γλύκα ἀπ τὸ σπάρταρο τ' ἀγνὸ
Νὰ σὲ κολάσει, θάθελα, Ψυχὴ μου !

Ἡ ἡδονὴ τὴ σάρκα νάναπάψει...
Νάρτεϊ ἡ Μετάνοια κι ἡ καρδιά νὰ κλάψει
Νὰκολουθήσ' ἡ μαύρ' ἀπελπισιά.

Κι ἀφωρισμένος ξέμακρα νὰ χτίσω
Μέσα στὸ δάσος ἔρημῃ μιὰ φωλιά
Τὴν Παρθενιά γιὰ σύντροφο νὰ κλείσω.